

PŘÍLOHA P V: participant (32 let)

Asi tak na úvod, narodila jsem se teda s dětskou mozkovou obrnou, což je neurologické postižení, což v mém případě zasáhlo všechny čtyři končetiny. Ještě k tomu jsem se teda narodila předčasně. Což způsobilo komplikace u porodu, což sekundárně vyústily v tu diagnózu, kterou jsem již zmiňovala.

Narodila jsem se jako 3. dítě a nejmladší, takže to vnímám vlastně asi jako velké plus, protože i pro ten rozvoj toho dítěte si myslím, že je důležité, když zkrátka má se od koho učit, když má nějakou jakoby inspiraci. Tím že vlastně když, když mě byli 2 tak moje sestra už začala chodit do školy. Tak já jsem vlastně docela brzo začala mít takový ten najmutý školní věci, protože jsem to viděla nejdřív u starší sestry a pak u bratra, který je o 2 roky starší. Takže, když jsem to viděla, že si dělají úkoly, tak jsem taky chtěla mít to pouzdro a ty pastelky a prostě jsem taky seděla nad papírem s tužkou v ruce, tak to si myslím, že je určitě jakoby fajn, třeba možná v porovnání s tím, kdybych byla možná jedináček, tak by to tak třeba úplně nebylo. Že bych k tomu zkrátka došla a hledala si vztah až v době, kdybych teda nastoupila do té první třídy.

Já vlastně už od mateřské školy jsem navštěvovala všechny stupně vzdělávání ve standardní době, takže jsem do první třídy šla klasicky v 6 letech, no a přemýšlím co bych tak řekla... tam asi důležitou roli hrálo určitě to, že já vlastně jsem chodil na první stupeň základky na stejnou školu, kde jsem chodila do mateřské školy. Takže spousta těch spolužáku, vlastně které jsem měla v MŠ, tak jsem potom s nima chodila do malotřídky tady naší vesnické a potom i na té základce, takže možná ten vstup do toho vzdělávání jako takového, na té základce pro mě byl jednodušší v tom, že jsem spousta těch spolužáků už znala a oni znali mě. Takže tam odpadly možná takové ty počáteční stigmata, a jako by ta nutnost si ty vztahy tvořit vlastně jako by od nuly protože už byli vytvořené z větší části z toho preprimárního vzdělávání. Tím pádem oni jakoby i věděli, že mají jakoby spolužačku, která jako nechodí, zjednodušeně řečeno, ale myslím si, že jim to připadalo docela normální, protože mě prostě jako vídali už od toho raného věku a všichni tak nějak asi víme, že vlastně ty stereotypy a předsudky se můžou vytvářet už v tomhle věku, ale osobně si myslím, že čím dřív má to dítě kontakt s nějakou v uvozovkách jinakostí, tak tím líp to jakoby bere a cejtila jsem to tak i já, protože přesto že to byli i nějaká 90 léta, 96. rok, kdy jsem začala prostě chodit prostě na tu základku a o nějaké inkluzi jsme nevěděli ani zdaleka, tak vlastně si myslím, když si promítnu celou tu vzdělávací dráhu, kterou mám za sebou, že právě ty první roky, byly ta největší inkluze, kterou jsem zažila.

A že jsem v té době jako nijak nevnímala, že by mě někdo vnímal nějak jinak, nebo že bych proti nim byla vnímaná jako někdo třeba kdo je odlišný, nebo komu by se měli smát, nebo něco podobného, protože jsem byla do všeho, do všech aktivit v té škole jsem vždycky byla zapojená, ať už to byly třeba, že jsme hodně času o přestávkách trávili venku, tak prostě já jsem měla tehdy takový kočár ještě. Tak spolužáci si mě vždycky vzali a prostě, když hráli hoňku, tak tak mě prostě vždycky nějak jako zapojili a vždycky jsem byla prostě součástí toho kolektivu, oni to brali, myslím si úplně normálně. To že jsem měla takovou speciální místo lavice, takovou židličku nejdřív s takovým stolečkem, já nevím jestli to ještě teďka pořád je, ale je to taková speciální, byla to taková speciální židlička, která jakoby stimulovala asi správné sezení, tak jim to přišlo podle mě úplně jakoby normální, a to bylo na kolečka ta židlička, takže třeba byli schopní mě i převážet z jedné třídy do druhé na tom a tak. Takže si myslím, že oni to vnímali úplně normálně běžně. Nebo třeba že mě vzali tašku, když jsme někam šli, protože mě tam vlastně na tom prvním stupni asistovala paní učitelka ve škole. Takže bylo potřeba pomoci, tak oni prostě pomohli, odnesli, pomohli třeba i s tím přesunem, že přidrželi mě, nebo něco takového, protože to nebyla bezbariérová škola a byly tam schody, ale já jsem jakoby částečně s dopomocí schopná třeba i do těch schodů, takže jsme to vždycky jako nějak zvládali, nebo když jsme měli nějaká vystoupení, divadla, besídky vánoční. Tak vlastně úplně do všeho mě vždycky jakoby zapojili, že jsem prostě recitovala, zpívala. Tak jak oni, zkrátka úplně stejně, takže tam si myslím, že to byla jediná plná inkluze. A navzdory tomu, že vlastně tenkrát ten koncept tady ještě vůbec nebyl, ani jsme možná nevěděli, že něco takového existuje. Věděli jsme teda, že je nějaká integrace, protože nějaký individuální, nebo jakoby integrovaná jsem oficiálně přes speciálně pedagogické centrum byla, ale vlastně já jsem někdy, vlastně když tak vzpomínám tak na tom prvním stupni jsem ani žádné jakoby úpravy a jakoby v tom vzdělávání více méně moc nepotřebovala, a spíš potom jsme pořídili tu lavici speciální polohovací a nějaké pomůcky, abych třeba nemusela si nosit učebnice, tak jsem měla dvoje, že jedny jsem měla doma a jedny jsem měla ve škole, takže spíš na tady té úrovni, ale více méně už jsem se tehdy naučila jakoby zvládat to tempo úplně stejně vlastně jak ti spolužáci a už si ani nijak nevybavuju, že vlastně na tom prvním stupni, že by nějak prostě bylo potřeba, dělat něco jinak, nebo že by mě někdy dal někdo jako najevo, ty jsi jiná a u tebe je něco jinak, prostě, prostě vůbec jako nevybavuju, ale fakt si myslím, že to je vliv toho, že se spoustou z nich jsem prostě chodila už do té MŠ a prostě ten kontakt tam byl jako od brzkého věku no, to si myslím, že sehrálo velkou jakoby tu roli no, a na tom prvním stupni, ještě přemýšlím co bych tak asi řekla.

Pamatuju, že jsem měla problém s geometrickýma tvarama, což, což je můj problém vlastně do dneška, protože já nemám prostorovou představivost, takže geometrie a slepé mapy, to byl vždycky můj obrovský problém. A prostě mohla jsem to mít z domu natrénované jak chtěla, co je prostě čtverec, co je obdélník, ale prostě vždycky jsem to popletla, a prostě to, to byla taková moje noční můra vlastně celé, celé vzdělávání, jako až do maturity, když přišlo na tyhle věci jako, na představivost, takže, ale, vlastně si ani nevybavuju, jestli jsme nějak jako rýso... asi jo, ale na tom prvním stupni si něco takového vůbec bylo, že by jsme to nějak řešili, vybavuju si to potom až na druhém stupni, tam jsme rýsovaly už víc, a potom na SŠ tam jo a tam jsme to museli trošku jakoby řešit, ale na tom prvním stupni mám snad pocit, že tam toho bylo úplně minimálně jakoby tady těch věcí. To si úplně nevybavím, to bych asi lhala, ale jakoby ten zápis proběhl standardně, nějaké to představení, nějaká písnička, nebo básnička. Taková ta klasika jako že, nebyl v ničem, nebyl v ničem jiný, jakoby to si nevybavuju, že by tam byla nějaká odlišnost a jak já, já si jako myslím obecně, že i to vedení té školy tím, že jsme prostě byli vesnická malotřídka a nebo i učitelé, že k tomu jako nepřístupovali, že tam mají někoho jako ke komu by bylo potřeba to jakoby vystavovat jinak, ale prostě to tak vzali jako, že je to další žačka ve třídě a tak si myslím, že to prostě fungovalo celou dobu a že to všichni vnímali si myslím jako dost přirozeně a i dneska když je potkám třeba ty učitelky, protože tu školičku tady máme pořád, tak si myslím, že to pořád berou úplně přirozeně jo, i ty karnevali třeba jsme mívali hodně, že jsme mívali i vystoupení masek a tak podobně, prostě všechno to tak nějak přirozeně fungovalo, plynulo a nikdy nikoho nenapadlo prostě, že by řekli, tak Magdu tady zapojovat nebudem do nějakého průvodu, nebo něco prostě. Vždycky, vždycky, všechno co se dělo, tak jsem všude jela, je pravda, že třeba když jsme měli školní výlety a jeli jsme někam autobusem, tak to třeba s náma jezdila mamka, protože ono uhlídat jako celou třídu a ještě jakoby, žejo chce to prostě ještě dalšího člověka, pokud tam máte nějaké přesuny z místa A do místa B, tak, tak prostě to už by asi dvě učitelky jako nezvládli, tak to snad bylo takové jediné jakoby, kdy třeba s náma pravidelně jezdila ta mamka na ty výlety.

Ale jinak my jsme byli jakoby malotřídka, nás tam bylo jenom 12, mám pocit. A byli jsme ještě spojeni vlastně se třídou starších děcek, kde chodil můj bratr, takže my jsme byli takový jako mix v jedné třídě, ale, ale vlastně ani tam jsem nikdy neslyšela, jako že by někdo měl nějaké narážky, nebo, že by někde něco jako naznačil, možná to bylo tím, jako že tam zas chodil do té třídy můj brácha, tak si to možná nikdo nedovolil zase, jako v návaznosti na to, že by to mohlo být třeba vnímané jako útok vlastně i na něho, ale, ale já jsem fakt na tom prvním stupni tam, já jsem říkala, že já vám asi moc jako nepomůžu, té reflexi, protože tam, tam to fakt jako

bylo bezproblémové, na to vzpomínám hrozně ráda, že to byla taková ta jako pohoda, která už potom s každým dalším stupněm vzděláváním se trošku jako tříštila, ale, ale ten první stupeň za mě byl ukázkový a tak, jak by to asi mělo v ideálním případě vypadat.

To bych si přála taky, protože si myslím že to tak rozhodně všude, všude asi není. A že to je prostě pořád velké téma pro mnohé, ta inkluze, a že to má pořád spoustu jako odpůrců si myslím. I takže...

To si myslím že je ta výhoda těch malotřídek a těch menších škol, jakoby, že je to víc takové rodinné, neříkám, že by se tam jako uhýbalo na úrovni toho curicule jakoby, jo já si myslím, že jako člověk i slyšel třeba různé předsudky - no, ty jsi z malé třídy, z malé školy, tak bůh ví jak na tom budeš s úrovní znalostí, ale vlastně nikdy jsem jakoby nepocítila, že by jsme byli v tomto směru nějak pozadu. Vždycky, vždycky, nebo prostě jako neměla jsem pak problémy při přestupu na ten druhý stupeň, že bych jako v něčem plavala, nebo že by jsme to neprobrali nebo takhle, ale v tom přístupu to bylo takové jako osobnější, lidšější. Že třeba i když jsem tam pak chodila na obědy, tak jídelna byla jakoby v přízemí a my jsme byli v patře, tak mi třeba paní učitelka vždycky ty obědy přinesla do té třídy, aby jsme jako vykompenzovali, nebo jakoby eliminovali ten přesun do těch schodů, protože jich tam bylo možná tak třeba 20 a do toho patra takže vždycky se našlo jakoby nějaké řešení, prostě jakoby jak třeba určité věci eliminovat, pokud to jako neovlivňovalo samozřejmě kvalitu něčeho jo. Tak tady šlo o oběd, tak důležité bylo prostě, aby byl. Když paní učitelka byla ochotná ho přinést, tak to bylo prostě jednodušší jako pro všechny, ale nevnímala jsem to třeba tak, že bych byla nějak jako izolovaná od těch spolužáků, protože za celý den jsem jich měla až až, v těch kontaktech. Takže mě to jako třeba nevadilo. Já jsem se aspoň v klidu najedla, protože já obecně, mám ráda jídlo, a ráda si ho vychutnávám, takže jím pomalejc jakoby asi než většina lidí. Takže zatímco moje třeba kamarádky mají jídlo v sobě za 10 minut, tak já třeba klidně sedím půl hodiny u té snídaně jako jo, takže mě to možná i v tom vyhovuje, že na to mám prostě jako klid a nehážu to do sebe, to jídlo, jak uhlí do sklepa, jak já ráda říkám. Takže, takže mě to třeba vyhovovalo jako tehdy, takže... Za mě prostě jakoby, asi se mi nic negativního ani nevybaví jako, když si vzpomenu na ten první stupeň a fakt jsem to tam měla moc ráda a užívala jsem si to. A nepřišlo mě, že bych byla fakt jako někdo jiný no, ta srážka s tou realitou přišel až, přišla až, až na tom druhém stupni, protože já vlastně ani doma jsem to nijak nevnímala, tím že jsem měla ty starší, jakože, sourozence, tak jako věděla jsem, že, že jako nechodím, nebo že nejsem úplně zdravé dítě, ale, ale nevnímala jsem to jako problém vlastně, protože, si myslím, že jsme byli v zásadních

věcech vychovávání úplně stejně. Když jsme prostě, když jsme prostě zlobily, tak prostě přišla nějaká forma toho pokárání, nebo něčeho úplně stejně, ať už já, nebo třeba brácha jo. Takže to bylo úplně stejné, prostě jakoby nebylo to, že někdo by měl jemnější výchovu a někdo jakoby v uvozovkách tvrdíš, přísnější, ale měli jsme to úplně stejně.

Já myslím, že jsem byla určitě jako vždycky, ten poctivý, poctivý jako žák, za kterým se šlo když někdo neměl jako úkol, nebo nevěděl co a jak, tak já jsem byla vždycky ten spolehlivý zdroj jako informaci, který prostě třeba i půjčil někomu, já nevím, když mu chybělo, já nevím, tužka... Tak přišel, jestli bych mu mohla půjčit třeba tužku, nebo zlomila, když se mu třeba zlomila, nebo něco, tak jsem byla takový bych řekla, taková ta sázka na jistotu, za kterou když se jako přijde, tak ta informace jako, tak ta informace jako platí a je to na jistotu, že to tak je. Eště tehdy jsem úplně nebyla taková ta, typická šprtka jako. Byli jako i předměty do kterých jsem se učivala o přestávce zásadně, protože mě prostě nebavily, tak to stačilo vždycky o přestávce, jenom si to rychle jako hodit do té paměti, takže... Učila jsem se teda ráda a připravovala do školy, ale nemyslím si, že by to bylo takové to, že bych tomu musela věnovat extrémně nějak moc času prostě tomu patřila ta neděle, jako asi u většiny jako dětí. A asi jsem ani tomu nemusela věnovat tolik úsilí jako na potom třeba od toho druhého stupně a pak na tom gymplu, že tam už ty nároky se prostě zvedaly a už jsem vyloženě musela v některých těch předmětech, hlavně v těch přírodovědných, které úplně nebyly nikdy moje doména, tak tam jsem na tom musela jako hodně pracovat, aby, aby to prostě mělo ty výsledky, ale tady to tak šlo eště jako docela si myslím plynule a tady už mě vlastně začaly bavit víc ty humanitní předměty už tady, spíš jsem byla orientovaná na ty jazyky a vlastně na češtinu, angličtinu, kterou jsem se začala učit ve 4. třídě, tak už tady jsem cítila, že, že to mě bavilo mnohem víc, než jako jiné předměty a už tady jsem věděla, že třeba matematika, přírodopis, nebo tehdy ještě byla přírodověda a prvouka, takže to úplně asi nebude můj šálek čaje no, takže si myslím, že jsem byla taková ta spolehl..., takový ten spolehlivý zdroj těch informací, když bylo potřeba. Ale myslím si, že se se mnou, semnou jako bavili i nezištně jakože, prostě že, že chtěli, takže, že to nebylo jenom třeba proto, že věděli, že přijde, a řekne, že by potřeboval půjčit tototo, tak že mu to půjčím, ale prostě, že se tak jako bavili i nezištně úplně normálně, i když mě nepotřebovali.

Takže, takže si myslím, že to byla taková, řekla bych celkem plnohodnotný jakoby člen toho kolektivu, že jsem tam nebyla jakoby ani nijak dominantní, ale rozhodně ne ani na tom okraji takový jakoby běžný, běžný myslím si celkem i oblíbený, asi, asi žák, jako v očích těch

spolužáků, že. Pak jsem jako nikdy nezažila, cokoliv a jako když je potkám teďka ty spolužáky, tak si myslím, že pořád jako ty vztahy jsou takové jako normální, hezké. I když samozřejmě jako už o sobě třeba nevíme tolik, ale, ale myslím si, že tam jako problém v té sociální rovině vůbec nebyl ze strany těch spolužáků. A myslím si že ani ze strany těch učitelů. Si nic jakoby nevybavuju úplně stejné známkování jak všichni. A úplně stejné požadavky jak všichni, takže já myslím, že to byl asi dobrý základ, jakoby, že pokud to tak šlo, tak já jsem nikdy nechtěla moc vyčuhovat, hlavně pozdějc, potom jsem nikdy nechtěla být jako ta která má úlevu v tom a v tom a v tom, protože pak se o tom jako mluvilo, když to byly legitimní věci, které jsem třeba měla zanesené v individuálním plánu. Tak samozřejmě to pak už pozdějc na tom druhém stupni ti spolužáci vnímali jinak, ale to už bude zase asi jiné téma.

No, zajímavější, jak v čem asi. Ale, ale určitě to pro mě bylo těžší, protože tam vlastně nastal už ten problém, že jako spádově jsem spadala na určitý druhý stupeň určité základní školy, ale vlastně ten pan ředitel byl docela dost výrazně proti tomu, aby tam měl prostě žáka, který je na vozíku a myslím si že vůči tomu měl dost předsudků a dost bojoval s tím, že by mě tam měl mít, když jakoby jsem tam spadala, prostě, takže, tam nebyl jediný důvod, proč bych jako neměla, ale prostě on mě jako narovinu nám řekl že nechce, abych tam chodila a protože si myslel asi, že to nezvládnou, protože tam byla tam byla podmínka, že pokud nebudu zvládat první pololetí, tak dobrovolně přestoupím na první, na, na jinou základku prostě na jiný druhý stupeň základní školy, takže už to asi nebylo úplně jednoduchý vstup jakoby na ten druhý stupeň, když, tak jako na rovinu řekne, že z toho není jako nadšený, ale prostě asi jako ze zákona musel, tam nebyli legitimní důvody, proč by to nešlo, protože jsem byla prostě jedničkářka na tom prvním stupni a byla jsem bezproblémový jako žák a který jako neměl jako žádná problémy v učení ani ničem jiném, takže tam vlastně jako nebyl důvod, kterým, s kterým by mohl jako pracovat, proč bych tam neměla být, ale prostě takhle to normálně deklaroval a je pravda, že i když se dneska potkáme, tak, tak určitá jako antipatie z jeho strany je cítit do dneška jo, i když jsem tam vydržela vlastně celé další čtyři roky a, a prostě on musel vědět, že, že se prostě jako zmýlil, protože celou dobu jsem měla vyznamenání a myslím, že dokonce v osmičce, devítce jsem měla samé jedničky, takže tam jako nebyl důvod si nemyslet, že jsem tam neměla co dělat jakoby on to moc dobře věděl, že, že ,že asi ten jeho úsudek nebyl úplně dobrý, ale vlastně nikdy to neuznal jakoby v tomto směru a dodneška to z něho tak cítím, ale je pravda, že ty nesympatie jsou vzájemné, protože jako cítím jako křivdu pořád, ale tam si myslím že i kdybych mu přišla zamávat s diplomem s Phd před obličej, tak by to bylo furt stejné, takže asi tam, tam asi žádný jako pokrok vnímat nemůžu. Ale, ale měla jsem štěstí na

třídní učitelku, která byla strašně hodná a která se tenkrát ujala toho, že mi prostě jako bude asistovat, když bude potřeba udělat nějaký přesun z patra do patra, protože zase jsme nebyli bezbariérová škola, to vždycky přišlo až potom co já jsem tu školu dokončila, tak většinou se potom nějak jako zpřístupnila dalším a třeba lidem na vozíku, ale v té době kdy já jsem tam chodila do školy, tak prostě byla plně bariérová a měli jsme třídy v patře, ale, ale tím, že prostě jsem byla schopna do těch schodů chodit, tak jsme to nijak neřešili a bylo to vlastně i docela fajn, protože lepší kondičku jsem pak už nikdy neměla. A jak v té době, prostě kdy jsem chodila denně ty patra, potom vlastně i na té SŠ to bylo úplně to stejné, takže to byla vlastně asi možná výhoda.

No a paní učitelka se teda nabídla, protože tehdy ještě pořád to bylo takový jako jenom teoretický koncept té integrace, ne že by to byla záležitost z praxe, tak se prostě domluvilo, že mi bude teda asistovat při těch přesunech a že mi pomůže třeba i když budu potřebovat na záchod. A takže tady ty přesuny vlastně zařizovala ona a byla to zároveň naše třídní paní učitelka a takže, takže ta byla hrozně moc hodná ale co se týče těch spolužáků, no tak tam to bylo už složitější jako na to sžívání tam už jsem jako začala vnímat takové jako různé narážky a pro mě taky docela typické a hlavně dřív si myslím, že jsem se dost jako lekla, že třeba stačilo, aby, já nevím, třeba bouchly dveře, nebo někdo víc prásknul do stolu a já jsem prostě poskočila. No, tak spolužáci samozřejmě hahaha, sranda největší že, a pak jako začli dělat takové jako věci, aby jako schválně mě vlastně jako vylekali, že třeba si vzali takové to dřevěné ukazovátko co jsme měli ve třídě a začli mě třeba mlátit do lavice s tím ukazovátkem a jako mysleli si jak to není vtipné jako jo. To samozřejmě úplně jako vtipné nebylo, takže to je třeba takové docela jako silné a ne úplně jako příjemné a vzpomínky, které si myslím, že by jsme mohli klidně považovat i za určitou formu jako šikany, protože přesto že jim člověk i jako řekl, že, že mě to třeba vadilo a oni věděli, že mě to leká, tak prostě to dělali jako opakovaně, dokud je to nepřestalo bavit potom, za nějakou dobu. Takže tohle třeba bylo jako takové dost nepříjemné a pak tam třeba byli hodně i takové jako narážky a protože, ta naše paní třídní učitelka, která mi současně asistovala, tak byla zároveň naše češtinářka a dějepisářka a já jsem vlastně jakoby v té češtině vždycky měla jedničky, já jsem s tím neměla problém a já jsem vždycky docela měla i to střevo jako, na ty slohy a tak, takže zatímco ostatní se s tím trápili, tak mě to jako nedělalo problémy, tak to pak byli takové jako narážky - no jo ty máš jedničky, protože prostě učitelka ti asistuje a to je prostě jako protekce - a takové jako že tyhle narážky tam zaznívali docela často, že si prostě jako mysleli, že mám s tou paní učitelkou jako nějaký bližší, bližší vztah protože mě zkrátka ještě zároveň asistuje, jako že asi, asi tam byl jakoby bližší vztah, v

nějaké rovině, ale myslím si že ona byla natolik profesionální, že dokázala odlišit to, když prostě byla ten asistent a když byla ta učitelka, která prostě měla nějaké měřítko na to hodnocení a, a myslím si, že ona má naprosto férová v tom, že kdybych prostě něco měla na 4, tak mi ji klidně dá. Bez mrknutí oka. A já jsem třeba, nebo vždycky jsme věděli to bodové hodnocení, těch písemek a tak, a prostě dycky jsem věděla, že tam někde nezůstalo nic jako viset v těch bodech, že to vždycky bylo tak jak má byt a že tam odpovídala ta známka. Já jsem věděla jakoby, že to je objektivní a že tam není žádné zkreslení, a z hlediska toho, že, že prostě ta asistentka byla současně, ale prostě těm spolužákům jako v tom věku toho dospívání a té puberty, tyhle věci jako moc nevysvětlíte a prostě, když si někdo něco chce myslet, tak můžete mít jakékoliv důkazy a on si to stejně bude myslet dál. A takže tohle asi, asi byl ten jako případ, ale přitom všichni jako věděli, že já jsem na tu češtinu prostě měla ty vlohy a že ty, ty písemky prostě té naší češtinářky byli extrémně jako náročné když..., fakt jako extrémně, tak těžké jako písemky jsme snad nemývali pak ani na gymplu, třeba z gramatiky a z větných rozborů a tady těch věcí prostě, to si dodneška pamatuju a o půlnoci bych udělala asi větný rozbor pořád. Ale prostě ti spolu... já nevím, já si myslím, že oni prostě jenom potřebovali nějaký důvod a, a prostě tak jim tohle možná přišlo jako legitimní důvod a proč jako něco řešit.

A nebo teda potom v zeměpise, tam zeměpisář tedy ze začátku absolutně nemohl pochopit, že zkrátka jako mám vlastně z pedagogicko-psychologické poradny v posudku, že prostě nemám tu prostorovou představivost a tím pádem bych neměla dělat slepé mapy, protože to prostě nevyplním. Ale měl by mě zkoušet stylem, že mi dá atlas a já mu to ukážu prostě v tom atlasu a on to naprosto, naprosto nerespektoval a já jsem prostě z toho měla 4, 5, protože prostě, i když jsem nad tím doma seděla celé odpoledne, trénovala to, tak prostě když jsem pak dostala tu slepou mapu, tak jsem to tam neviděla a mám to dodneška prostě, že nemám orientační smysl, třeba ani ve Zlíně na místech, kam chodím relativně často, tak někdy přemýšlím kudy, prostě jakoby kam mám jít, že to mám ne jenom, když mám slepou mapu, ale celkově jako v prostředí. Jakoby ty místa, které nemám zažité, že bych tam chodila fakt jako třeba hodně často, tak občas jako se přistihnu, že přemýšlím jako, kudy mám vlastně jít, takže...

No ono je to asi dané tou diagnózou, protože víc mých kamarádek s touhle diagnózou to má taky a údajně i nějaký pak jedné z nich pak doktor tvrdil jakoby, že to je dané právě tou prostě diagnózou, že teď nevím v které hemisféře prostě to je jakoby víc zasažené tou diagnózou a že to je poměrně časté. Takže to je věc s kterou asi jako nejde nic udělat. No, nicméně ten učitel to nemohl pochopit, takže já jsem prostě málem propadala ze zeměpisu, byla jsem z toho

nešťastná, jak šafářův dvoreček, protože prostě jsem věděla, všichni věděli, že nad tím sedím doma a pak jsem stejně donesla 5 jako, ze slepé mapy. No, tak to tam šla teda mamka řešit a ukázala mu teda ten papír znova, který už předtím ale viděl, ale tak prostě jako nezájem, tak znovu to jako řešili no a pak teda, pak teda začal teda dělat to zkoušení s tím, s tím atlasem, no. Ale, ale byl to docela problém ze začátku, no, než to jako pochopil, tak to byl docela problém a bylo to pro mě takové těžké no, protože, prostě člověk nad tím fakt seděl, strávil nad tím hodně, hodně času. Vlastně když se to tak vezmu tak jsem třeba vnímala, že ani toho volného času nemám tolik, protože jsem přišla ze školy, spousta úkolů a teď do těch předmětů, které úplně nebyly moje doména, tak jsem musela vynaložit dvakrát takové úsilí, asi než většina mých spolužáků, protože jsem prostě, jak už jsem říkala byla spíš humanitně orientovaná, takže jsem se nemusela učit na češtinu, angličtinu, ale jakoby pak na tu fyziku, příro..., fyziku a hlavně teda zeměpis třeba a tak tam jsem ty problémy měla, už, už mnohem větší a vlastně asi v sedmičce i dost jako s matematikou, ale třeba chemie mě docela šla, jako že to mě nevadilo a tam jsem jako netápala, protože tam jakoby stačilo logicky pochopit, třeba u těch vzorců a tak, jak se to tvoří, tak s tím jsem třeba problémy neměla, ale v tom zeměpisu hodně a potom i v té matematice, třeba v 6 třídě, když jsme rýsovaly, tak učitelka to dělala tak, že věděla, jakoby zase z toho plánu individuálního, který jsem měla z pppčka, tak věděla prostě, že bych neměla rýsovat, ale já zase, zase jsem nechtěla jakoby nějak vyčuhovat, tak, tak jsem jakoby rýsovala, i když to zdaleka jakoby nebylo třeba tak přesné - prostě to rýsování, jak mělo být. Ale ta učitelka to dělala tak, že prostě mě to jakoby neznámkovala, ale že mi pak třeba napsala do žákovské pochvalu jakoby za tu snahu v té geometrii jakoby a vlastně se mě to jakoby nepočítalo, protože by mi třeba musela dát, já nevím, trojku jo. Ale že jakoby brala, že jakoby to má nějaký důvod, jako, proč to rýsování nemám dělat, ale já jsem to teda přesto dělala, takže ona to brala jako plus, že se v uvozovkách z toho jako mohla vykrotit, ale prostě jsem to neudělala tak ona to vnímala v tomto jako třeba a pak mě napsala vždycky do žákajdy aspoň tu pochvalu jakoby za tu snahu jakoby v tom rýsování. Tak to mě přišlo třeba jakoby hezké, ale tak samozřejmě zase pak byli kecy, proč Magda nerýsuje, když my musíme rýsovat, a proč my nemáme pochvalu a ona má pochvalu jo, ale já si ale nemyslím, že by to bylo tím, že by ta třídní učitelka s nima jakoby nepracovala, jako vím, že s nima i na tohle téma ty pohovory měla. Já jsem teda u toho nikdy nebyla, ale myslím si že to je teda jakoby dobře, když u toho ten člověk není, protože možná by tam nepadly věci, které třeba pak padly, když jsem tam nebyla a naopak. Ale ona určitě jakoby s tím kolektivem pracovala jakoby na těch třídnických hodinách a určitě jim to jakoby vysvětlovala, ale, prostě asi, nemyslím si, že by málo, ale možná to chtělo nějak jinak, nevím, a nebo prostě zkrátka... Jako když někdo pochopit nechce, tak,

tak nechce prostě s tím asi úplně člověk neudělá. Já si pamatuju, že mi pak třeba můj spolužák už ale z gymplu, říkal že taky s nima učitelka o tom jako často mluvila o těch věcech, ale, a že jim třeba jakoby tak jako na ně trošku tlačila, aby se se mnou jako víc bavili ze začátku a tak. A pamatuju si, že, že on mi pak říkal, že čím víc na mě tlačila, abych se s tebou bavil, tím míň jsem o to stál, že jakoby cítil ten tlak a že jakoby pak si k tomu potřeboval jakoby najít tu cestu jakoby ke mě sám a vlastně kamarádíme se dodneška. Sice nejsme v nějakém úplně pravidelném kontaktu, ale prostě, když se třeba vidíme 2x za rok, tak pak, pak spolu strávíme někdy půl dne prostě, že někde sedíme a kecáme. Tak a myslím si, že to je právě to, co jakoby, k čemu asi ti spolužáci na tom druhým stupni jakoby nedošli, že, možná i jako na té mentální úrovni ještě nebyli tak prostě jakoby zralý asi, aby si to dokázali jakoby zpracovat a jakoby, byť těch nějakých řekněme podpůrných opatření, dneska už, bylo minimum, tak když nějaké byli, tak jsem to vždycky měla jako sežrané - a my musíme a Magda nemusí a proč Magda nemusí cvičit v tělocviku a proč my musíme a proč ona má jako kratší výuku, proč má, já nevím, jenom třeba 4 hodiny a my jsme ještě další 2, prostě jako v tělocviku někde a to je nes... a furt, prostě tady jak kolovráci. Prostě tady tyto témata a proč ona má prostě, proč ona má atlas a my musíme dělat slepé mapy a jak je to nespravedlivé a tady tyto řeči prostě a tak s tím nešlo nic moc asi udělat, si myslím. No prostě jako to nevysvětlíte a, a pak vlastně si myslím, že to dost i podporovala jedna učitelka v sedmičce v matice, která paradoxně měla taky synovce, který byl nějak postižený teda. To na tom bylo jako nejvtipnější, ale v jejím přístupu to teda úplně nebylo znát. Já si pamatuju, že jsem tenkrát bojovala s trojčlenkou já trošku mám jako v některých věcech s logickým jako myšlením, ale jak v čem jakoby, ale třeba v té matici jsem na to občas jako narážela a prostě mě to nešlo a prostě já mám pocit, že ta učitelka furt nám to dávala, prostě na všechno ostatní učivo jsme měli třeba dvě pětiminutovky a na tohle které mě nešlo, jsme měli třeba 5 těch pětiminutovek. A když jsem třeba chyběla, že jsme měli ten den psat písemku a já jsem byla třeba někde u doktora, tak se prostě čekalo na druhý den, až Magda bude zpátky, aby si tu písemku taky mohla napsat. Což mi jako přijde velmi zvláštní. No a vlastně pak to dovršilo asi v té geometrii, kde jsem zase, správně jsem neměla ani rýsovat ale rýsovala jsem a ona mi to normálně počítala a úplně natvrdo mi tam klidně napálila 4, že jsem měla třeba o 2 mm někde něco delší jako jo, tak to bylo docela psycho, já jsem tenkrát byla docela vyschízovaná z té učitelky teda, prostě na každou 5 minutovku jsem šla s průjmem, že mě bylo nevolno, prostě úplně vystresovaná, že zas bude nějaká 3 prostě nevím, z blbého, já nevím, krychle nějaké, nebo něčeho prostě. Takže to bylo tenkrát docela psycho, to mě tenkrát docela hrozila jakože aj 3 z matiky, protože prostě, mě přijde, že měla takový talent jako vyčuchat, co mě moc nešlo a to furt jako, furt nějak záhadně testovala víckrát, než ostatní věci,

které mě třeba šly, s kterými jsem... Možná to je můj subjektivní pocit, ale prostě tak mi to jako přišlo a moc s ní nebyla jako řeč, tak tam zas pak musela mamka jako trošku zakročít, ale tak jako nakonec mě tu dvojku dala, ale já si myslím že možná s trošku černým svědomím jakože aj, že, že, že prostě jako ty věci, které tam dělala, nebyly úplně asi... dycky jako legitimní, tak nakonec to jako dopadlo, ale, ale no, ta sedmi., ta šest., ta sedmička vlastně taková... a šestka, na ty vztahy byla taková nejvíc jako kritická mi přijde i s některými téma uč.. jako většina těch učitelů byla super, a to jako nemůžu říct, a zase jakoby férové hodnocení a všechno jako že fakt nemůžu vadit, že bych někde cítila jako latentní třeba úlevy, nebo tak a, a myslím si že ta i kvalita toho vzdělání jako byla velice dobrá jo, že, že jako tam jsem nepocítovala. Jo, prostě tak jak všichni ostatní, tak já jsem fungovala úplně stejně. A jako neměla jsem nikdy..., asi nejhůř jsem měla pět dvojek, asi v šestce, nebo sedmičce. Vždycky jsem měla jako vyznamenání, takže žádné špatné výsledky jsem neměla, ale s některými vyučujícími to teda drhlo, hlavně v tom zeměpise a, a v té matice a, no, tam to drhlo asi, no, a s těma spolužákama to asi tak nějak drhlo celou dobu si myslím, tam vlastně i když si tak jako vzpomenu, tak s nikým z druhého stupně se nestýkám dneska, že třeba jak když si vezmu spolužačky z gymplu, tak s těma třeba minimálně 2x, 3x za rok si dáme nějaké takové jako posezení, nebo jsme měli i srazy po 10 letech od maturity.

No, takže tohle jako nefunguje z toho druhého stupně jakoby, že bych se s někým stýkala. No paradoxně, když potkám jako největšího vyvrhela ze třídy, tak to je asi jediný, který se ke mě nadšeně hlásí dneska jako, jo. Ale s tím jsem se přitom jako nikdy nebavila nijak jako zvlášť, protože on byl takový svůj jako už tenkrát a spíš byl takový jako trošku problémový a prostě, tak úplně jako nezapadal celkově si myslím, do té třídy. Ale jako když ho dneska někde potkám tak on prostě, jak kdyby jsme byli staří známí a vždycky se tak jako zeptá jak se mám a tak. Ale že bych takhle s někým šla si sednout, jako nevim, někam do kavárny, nebo, nebo tak, nebo na pizzu, nebo takhle, tak to nemám z toho druhého stupně no. Tam to bylo spíš takové dost zjištěné, jako že jsem tam byla taková spíš ta šprtka, která si to musela jako našprtat a ve většině těch předmětů jako, aby ty známky byly. A zas, tak zase když někdo potřeboval úkol opsat, no tak Magda byla dobrá, když někdo něco neměl, tak Magda to zaručeně měla, takže, takže jsem byla zase dobrá jo, takže tam to spíš bylo takové to jako zjištěné a jeden rok jsem se třeba bavila víc s někým a druhý rok zase s někým, ale bylo to takové, celkově tam byli víc spíš, si myslím, skupinky, než že by jsme byli celistvý kolektiv. Spíš tam byli takové jako podskupinky, které se prostě v určitém období víc bavily, pak zase míň, no, asi úplně jak kdekoliv jinde jakoby, ale, ale že bych jako úplně cítila, že bych tam měla nějakého dobrého kamaráda, to asi úplně,

asi úplně ne, na tom druhém stupni. Tam to bylo takový trochu očištěc, jako na úrovni těch mezilidských vztahů a některé bych teda nechtěla moc potkat ani dneska, se teda jako přiznávám, že jako nemám na to moc dobré, no, vzpomínky na ten druhý stupeň, no. Kromě těch učitelů, kteří byli většina fakt jako super, tak na ty spolužáky, no, tam už jsem to cítila trošku jako outsider, takový jako že, a že, že mám pocit, že snad aji měli jako trošku škodolibě radost, když jsem třeba vyfásla tu 4 z té geometrie, nebo tak. Že, no, tak šprtka, konečně dostala, jako špatnou, nějakou známku, nebo tak. Tam to nebylo úplně dobré, no, na tom druhém stupni, tam to bylo takové, tam to dřelodost, bych řekla, jako na úrovni těch mezilidských vztahů, no. A čím to vlastně úplně bylo? Úplně jako asi nevím, jako, úplně nemyslím si, že by to jako nebylo tou prací s tím kolektivem, ta tam byla. Ani že by asi byla nedostatečná, myslím si, že ta třídní učitelka se snažila ty věci docela jako hasit. Ale, prostě, no, asi to bylo možná i tím věkem, jako že ty třídy, prostě ty telecí roky tam, v té pubertě, nevím. No a pak takové jako, tak jako výlevy. Kvůli Magdě nejedeme na školní výlet. Přitom nikdo nejezdil na školní výlet, prostě, že byly zrušené, ale prostě kvůli mě, třída nejezdila na školní výlet. To nevadí že další 4 třídy jako nejely taky, ale prostě kvůli mě, jsme nejeli na školní výlet. To bylo prostě taky, to bylo každý rok, jo. A přitom jako co, že? Já jsem mohla být doma. Úplně stejně jak jsem nejezdila třeba na lyžák, dostala jsem zadané úkoly a byla jsem doma, protože by tam prostě neměl kdo obstarat tu asistenci a ty věci okolo, tu logistiku jakoby, no tak jako úplně stejně jsem mohla být doma, když by jely na školní výlet, ale prostě ona nejela žádná třída v té době jako nejezdili jsme na výlety, takže, jo. Ale zase, když potřebovalo se něco na někoho svézt, nějaký důvod, proč něco jako není, nebo nejde, tak vždycky to zaručeně bylo jako kvůli mě. Mám takový jako pocit, že, takový jako vždycky no, že jako Magda za všechno může, aji za to u čeho nebyla, tak za to prostě vždycky jsem mohla jako no, takže to tak jako bývalo asi docela časté, no.

Asi úplně konkrétně mě teď momentálně nic nenapadá. Jakoby oni až tak jako slovně, že by vyloženě třeba byli agresivní, to úplně ne. Spíš na takové ty nějaké řekněme v uvozovkách slabiny, že jako vycítili, já nevím, třeba to lekání, jak jsem říkala, nebo takové to nadřezování a spíš tady ty věci, ale že by jako někdo přišel a řekl mě, ty jsi krypl, nebo já nevím, tak to jsem vlastně, nikdy jako nezažila. Jako na tom prvním stupni vůbec a tam jsem na tom prvním stupni měla ráda, že mě má každý ráda, jsem měla jako pocit, tam, tam jako, to bylo takové jako naplňující jako i v té rovině těch sociálních vztahů. No a úplně druhý pól na úrovni spolužáků, pak byl ten druhý stupeň jakoby no, ale zas to kompenzovali ti učitelé, jakoby, že... Já mám vždycky štěstí že když potkám někoho blbého v nějaké životní fázi, tak pak zároveň potkám

někoho strašně jako hodného a dobrého. Takže to tak asi jako patří ke všem vlastně fázím toho vzdělávání, které jsem měla, takže to tak prostě asi vždycky s tím člověk tak trošku jako musí počítat, no akorát že v tom mladším věku, to zpracovává možná trošku hůř. Než potom třeba, že už v té dospělosti jakoby, takže.. Možná v tomto. No jak říkám, nemám ani potřebu vlastně ty spolužáky z toho druhého stupně jako potkávat, nebo vidět, nebo o nich jako něco vědět. Což si myslím že vlastně asi tak jako docela dost exaktně vypovídá o úrovni našich vztahů no, že fakt jako asi nebyly moc dobré. A že ty..., pokud jsem měla s někým dobré vztahy, tak si myslím, že to bylo vždycky takové jako krátkodobé, pak to zas jako nějak vyvanulo a to tak asi je v tomto věku možná, jako, že, těžko říct, jestli to jako přír.. nebo přisuzovat konkrétně tomu postižení, nebo takže, tak jako, to je běžné v pubertě, že jeden týden má člověk rád někoho a druhý týden už ho nemá rád zase a furt dokola. Takže, to k tomu asi jako patří, ale, no, to nebylo moc dobré ten druhý stupeň, no. Ale tak jako přežila jsem to ve zdraví a dokončila, takže to si myslím, že je důležité a prostě no, tak dycky to člověka nějak formuje i ta špatná zkušenost si myslím, no.

Jak nemyslím si třeba, jestli teď by to bylo jiné v této době, si myslím že možná, taková ta menší tolerance možná ještě v dnešní době víc sílí než v té době, kdy jsem chodila do školy já. To bylo někdy třeba 2002, když jsem začala chodit na ten druhý stupeň a tak těžko říct, jako, spousta těch studií a výzkumů na tohle téma říká že i dneska je to velký problém jo, tak možná, že to byl ještě slabý odvar toho co bych třeba zažívala teďka, kdybych teď byla v tom věku a teď byla teprve na té základce, nebo tak.

No, já myslím že, že ta učitelka v té sedmičce, že to nebylo úplně košer a myslím si že to bylo cílené prostě. Úplně nevím, jestli to jako nazvat šikanou, asi. Jako možná subjektivně bych to tak moh.. ale prostě cítila jsem v jejím chování určité naschvály jakoby že, fakt když jsem chyběla a byla u doktora, tak prostě záhadně se ta písemma nepsala, čekalo se až jako příjdu na druhý den. Tak úplně to nevnímám, že to byla nějaká náhoda. A, a trošku nás to zaskočilo, vzhledem k tomu, že někoho měla taky v rodině s postižením, tak by jsme asi očekávali trošku víc empatie, vůči nějakým, třeba individuálním potřebám, ale nebyly tam vůbec žádné. Když mi napařila za krivou krychlu prostě čtverku ani nemrkla.

No tak ono na mě to je viditelné, jo. Takže tam jako, prostě tam, tam se není moc jako za co schovat, ale, ani to nešlo. Ale, ale, pak jsme měli od osmičky už, až do devítky jednu učitelku a tam mi i to učivo asi sedlo líp a tam jsem měla bez problémů jedničky jako zase z matiky jo, takže, takže prostě dycky to je, dycky to je o tom člověku, ale jakoby pokud už to pak

zasahovalo do ... hodně výrazně do mojí psychosomatiky, kdy fakt jako každé ráno, kdy před písemkou jsem regulérně prostě měla potřebu zvracet a prstě bylo mě špatně, až dokud ten předmět jako neskončil. Tak to je asi něco hodně špatně, no. A myslím si, že to fakt bylo tím přístupem té učitelky, ale taky možná tím, že jsem jako měla potřebu, tím jako jak, ten řiditel úplně nebyl z toho nadšený, tak jsem měla jako potřebu podávat ty dobré studijní výkony, abych mu jako ukázala, že, že jako tam patřím a že, jako mě nebude někdo říkat, že někam nepatřím, jenom kvůli tomu, že mám prostě vozík. Tak jsem se tak možná trošku uměle vytvářela tlak sama na sebe a na ty výkony. A jako že mě doma nikdo nikdy nic neřekl, když jsem sem tam donesla i trojku, tak jako - no tak doneslas trojku no, tak jako, dobře, no. Nikdo to neřešil jakoby, jo, protože oni tak jako věděli, že, že prostě jako tomu učení věnuju maximum a všeho takže jako aji když občas, občas byla nějaká jako horší známka, tak to jako nikdo neřešil, takže to nebylo, že bych měla strach, že donesu špatnou jakoby známku a dostanu, já nevím, vynadané, že jsem donesla trojku, třeba. Ale, spíš to byl takový můj jako pocit toho selhání, no, takže, to. Ale, tak, takové to, to zase, jako v sobě asi nesu pořád, jakoby podávat co nejlepší ty výkony a, a kladu na sebe vysoké nároky si myslím, občas, až moc. A pak z toho plyne určitý stres, ale tak, teď už, teď už je to jiné, že to na mě neklade nikdo zvenčí, ale to co si já si na sebe holt jako nakladu, tak to už je můj problém. A, a můžu to jako ovlivnit v tom, že, že si ty nároky třeba snížím nějak, jakoby tak, aby byly pořád dostačující a nebyly nadměrné a byly zvládnutelné no, takže teď už je to o něčem jiném, než to bylo tehdy, no. Přemýšlím... Jestli... Asi možná právě to, jak ten ředitel řekl tehdy, že tam jako v žádném případě nechce nikoho, jako na tom vozíku. Tak to si myslím, že bylo dost takové... Já jsem říkala, že na tom prvním stupni jsem jako nebyla až takový nějaký jako, že jsem se prostě učila něco i třeba o těch přestávkách, tak jsem to jako nehrotila. Ale vlastně tady, jak mi dal jako někdo jasně najevo, jako že když nebudeš dobrá, tak jako smůla. Tak, tam jsem jakoby začala mít spíš ty ambice jako podávat ty dobré výkony a jakoby neselhávat v tom vzdělávání a prostě dat tomu naprosté maximum, aby všechno bylo prostě tak jak to má byt a myslím si, že si to nesu pořád. Jakoby do té práce, že si to vlastně jakoby přenáším, že je... Nechci podávat průměrné a už vůbec né podprůměrné výkony, ale dycky dělám prostě naprosté maximum, proto aby to bylo co nejlepší a, a mám to vlastně v sobě asi pořád. I teďka jakoby, když, když to na mě v podstatě jako cíleně na mě nikdo neklade, tak si myslím, že už to jako v sobě mám tak, tak jako ukotvené, že, takto na sebe pro změnu kladu jakoby já, což už jsem říkala, tak to si myslím, že bylo v kontextu toho vzdělávání asi to nejstěžejnější, ten důležitý moment jakoby, no. Takže pak to jako formovalo, asi moji další vzdělávací dráhu, až vlastně jako do současnosti, až do té profese, jakoby, co dělám, tak si myslím, že bylo ono asi, no.

Jsem vědecko-výzkumný pracovník na FHS, na centrum výzkumu. Můj den probíhá tak, že vstanu, zapnu počítač, začnu psát 1 článek, pak 2. článek, pak mezitím posbírám nějaké data třeba v rozhovoru, mezitím třeba napíšu nějakou recenzi na nějaký článek, někoho, třeba jiného a, jo tak dělám hlavně jakoby výzkumy, na základě toho pak články. Občas nějaká nějaká posudková, recenzní činnost. Ještě k tomu mám teda tajemnictví u nás na centru, ale tak to jsou takové ty administrativní činnosti, a, a to rozhodně není jakoby dominantní náplní té práce. To spíš tak nárazově, když jako přijde nějaký úkol shora, aby jsme dodali něco. Tak spíš takhle, takže, takže se věnuju těm výzkumným, vědecko-výzkumné aktivity prostě zatím ryze.

Já momentálně nemám v pracovní náplni výuku, takže teďka neučím. Ze začátku jsem učila, když to ještě šlo, ale pak přišly nějaké interní změny v nějakých prostě vyhláškách a už to nešlo, takže se tomu teďka momentálně nevěnuju, ale během doktorátu jsem povinně musela něco odučit a potom první rok, nebo rok a půl, když jsem začala pracovat na centru, tak tam jsem taky učila něco málo. Ale teď už asi 2 roky, nebo 2. rok teďka vlastně neučím. Takže maximálně nějaké, nějaké přednášky, nebo něco na vyžádání, třeba, nebo když, když je možnost udělat něco popularizačního a z těch témat, kterým se věnuju, tak třeba něco málo tam máme teďka v plánu. Doufám, že už to konečně dopadne v letním semestru a že už budeme mít pro koho přednášet. Takže něco málo třeba v tomto, ale jinak jsou to spíš ty výzkumné a tvůrčí aktivity, jakoby to psaní těch článků a jiných jako odborných výstupů.

Já myslím, že vždycky zlé je nakonec k něčemu dobré. Že každá zkušenost, je prostě zkušenost, i když jakoby je vnímaná negativně třeba v tom daným okamžiku. Tak to vždycky podle mě člověka někam posune, nebo mu má něco sdělit, možná. A prostě i když jako na určité stupně vzdělávání nejsou ty vzpomínky úplně nejlepší, tak pak zas přišly vzpomínky lepší, takže. Já myslím, že je důležité hlavně jako asi vydržet, no a pak už se člověk dostane do fáze, kdy už si může třeba vybírat, co bude studovat. A, a prostě už si ten..., pak tu cestu už si pak tvoří víc sám, takže. Myslím si že asi každý kdo má nějaké postižení, tak se trošku jako může setkat jak s pozitivní, tak negativníma reakcema, asi neznám nikoho kdo by to tak neměl, ale zase by jako i, i vlastně třeba na tom druhém stupni zase jsem potkala skvělé učitele, kteří prostě jakoby věděli, nebo jako třeba viděli ve mě, já nevim, ten potenciál, třeba v té češtině, nebo v tom jazyku, nebo tak a vždycky se jako snažili mě podpořit. Takže ono to vždycky trošku jako vyvážilo, když byla nějaká ta špatnější zkušenost, tak ono se pak vždycky vyvážilo, třeba zase přes ty učitele, takže. Hlavně vydržet si říkám, že je dycky důležité, a ono to pak přinese určitě něco dobrého...

